

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobkyně: **H. M.**
bytem X
zastoupena Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 567/33, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 1, Brno

za účasti: **I. statutární město Brno, městská část Brno-Tuřany**
sídlem Tuřanské nám. 1, Brno
zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem
sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

II. CETIN a.s.
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2022, č.j. MMB/0406190/2022,
sp. zn. OUSR/MMB/0004550/2022/8,

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 19.8.2022 (jak plyne z údajů o jeho vypravení), č.j. MMB/0406190/2022, sp. zn. OUSR/MMB/0004550/2022/8, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Tuřany, odboru stavebního a technického (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5.11.2021, č.j. MČBT/7494/2021, sp. zn. STU/8082/2018/K1, kterým stavební úřad dle § 129 odst. 2, 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), osobě zúčastněné na řízení I. (jakožto stavebníkovi) k žádosti podané dne 4.12.2018 dodatečně povolil stavbu Skate park Brno Tuřany na pozemku p.č. X v k.ú. T. Jde o sportovní areál pro širokou veřejnost v severozápadní části pozemku p.č. X v k.ú. T., jehož jednotlivé části areálu (celkem 14 stavebních objektů) tvoří skatepark, cyklo dráha, inline dráha, multifunkční hřiště, parkur zóna, fitness zóna, dětské hřiště, prostor pro „stage“, sadové úpravy a protihluková stěna.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítá, že přijetí určitého opatření (umístění protihlukové stěny) neprokazuje maximální omezení hluku a vibrací, neboť k takovému prokázání může dojít jen na základě objektivních a přezkoumatelných dat. K prokázání minimalizace vlivů hluku a vibrací může podle žalobkyně sloužit i porovnání účinků navržených opatření s jejich alternativami; touto alternativou je podle žalobkyně přesunutí stavby v rámci rozlehlého pozemku p.č. X dál od obytné zástavby.
3. Podle žalobkyně stavba a její provoz naruší místní kvalitu prostředí nadměrným hlukem (zejména hlasitými projevy uživatelů stavby a užívání prostředků, k nimž jsou skateparky určeny, tj. skateboardů, koloběžek, kolečkových bruslí atp.), přestože jinak stavba splní normy měřitelného hluku. Tuto oblast negativních vlivů stavební úřad nehodnotil. Správní orgány se rovněž nevypořádaly s tím, že Krajská hygienická stanice jako dotčený orgán upozornila na náhodné zdroje hluku, u nichž převažuje faktor obecného obtěžování. Napadené rozhodnutí je tak podle žalobkyně v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je nepřezkoumatelné a nezákonné.
4. Žalobkyně dále namítá rozpor stavby s Územním plánem města Brna (dále jen „územní plán“) a vnitřní rozpor napadeného rozhodnutí. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný odkazuje na závazné stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 31.5.2022, č.j. JMK 76801/2022 OÚPSŘ, v němž se uvádí, že hodnocení stavby z hlediska kvality prostředí náleží jen stavebnímu úřadu. S tím žalobkyně nesouhlasí, neboť podmínka přípustnosti staveb z hlediska zdroje závad nebo Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

vlivů je i součástí platného územního plánu; povinností orgánů územního plánování bylo se souladem stavby s daným regulativem náležitě zabývat, a to bez ohledu na to, zda toto hledisko zároveň zkoumá stavební úřad. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na metodický pokyn Ministerstva pro místní rozvoj k § 96b stavebního zákona z roku 2018, podle něhož se kompetence orgánů územního plánování a stavebního úřadu mohou částečně překrývat. Závazná stanoviska orgánů územního plánování jsou tak podle žalobkyně nepřezkoumatelná a nezákonná; tento nedostatek způsobuje i nezákonnost rozhodnutí žalovaného, které se o tato stanoviska opírá.

5. Žalobkyně dále nesouhlasí s argumentem žalovaného, který s odkazem na § 149 odst. 1 správního řádu dovozuje, že stavební úřad je povinen převzít výrok (závazného stanoviska) dotčeného orgánu do svého rozhodnutí, aniž by mohl zpochybnit jeho věrohodnost; k tomu žalobkyně odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 27.2.2014, č.j. 30 A 57/2012-84, a Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2016, č.j. 4 As 17/2016-44.
6. Dále žalobkyně namítá, že opatření na zmírnění dopadů hluku stavby (protihluková stěna) je v rozporu s podmínkami využití dotčeného území stanovenými územním plánem, neboť se nachází v návrhové ploše vymezené jako nestavební – volná plocha městské zeleně, s podrobnějším účelem využití stanoveným funkčním typem plochy rekreační zeleně (ZR). Přípustností protihlukové stěny se ve svých stanoviscích orgány územního plánování nezabývaly; proto jsou i z tohoto důvodu jejich závazná stanoviska nepřezkoumatelná a nezákonná, stejně jako napadené rozhodnutí, které z nich vychází.
7. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby zdejší soud žalobou napadené, případně i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala i v podané replice k vyjádření žalovaného.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a dostatečně odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
9. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Žalobkyně v podané žalobě předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spojovala s nedostatečným posouzením hluku z provozu stavby a rovněž souladu stavby (včetně stavebního objektu protihlukové stěny) s územním plánem; tuto vadu vytýkala i závazným stanoviskům vydaným v této věci.

13. Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost obsahu nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. [1 Afs 92/2012-45](#), či ze dne 29.6.2017, č.j. [2 As 337/2016-64](#)). Nepřezkoumatelnost však není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Je třeba v této souvislosti zdůraznit, že správní řízení, resp. rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek; mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2013, č.j. 6 Ads 134/2012-47, či ze dne 31.10.2014, č.j. 6 As 161/2013-25). Je rovněž ustálené judikováno, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (nález Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2015, č.j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27.2.2019, č.j. 8 Afs 267/2017-38).
14. Pokud jde o pojem kvalita prostředí (dříve používán jako pojem pohoda bydlení), jde o neurčitý právní pojem vymezený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005-166, č. 850/2006 Sb. NSS, jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Kvalita prostředí je tedy dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, přičemž pro její zabezpečení se zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky. Při posouzení kvality prostředí z objektivních hledisek (např. nízká hladina hluku, čistota ovzduší, oslunění apod.) přitom nelze zcela odhlížet od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, jichž se má stavba, jejíž vliv na kvalitu prostředí je zkoumán, dotýkat.
15. Těmito hledisky zdejší soud posuzoval přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a zohlednil přitom i obsah argumentace stavebního úřadu a dotčených orgánů, z níž žalovaný vycházel.
16. Žalobkyně namítá, že opatření v podobě vybudování protihlukové stěny neprokazuje, že dojde k eliminaci hluku či vibrací způsobených provozem stavby. K tomu jsou podle žalobkyně nezbytná objektivní a přezkoumatelná data; sama žalobkyně však v podané žalobě nerozporuje, že hlavní zdroje rušivých vlivů stavby nejsou objektivně měřitelné. Navržená opatření podle žalobkyně nezohledňují, že stavba a její provoz znamenají výrazné narušení místní kvality prostředí nadměrným hlukem (výraznými hlasitými projevy uživatelů stavby a užívání všech prostředků, k jejichž používání jsou tyto objekty určeny).
17. K posouzení hlukové zátěže zdejší soud předně odkazuje na souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje (dále jen „KHS“) ze dne 31.3.2021, č.j. KHSJM 11624/2021/BM/HOK; podle něj je součástí stavby i protihluková stěna o délce 64 m, jež kopíruje hranici pozemku p.č. X v k.ú. T., sestávající z bednicích betonových tvarovek a bezpečnostního skla STRATOBEL s průměrnou výškou 3,5 m; ze strany ulice Š. budou osazeny popínavé rostliny a celá plocha zdi bude pokryta zelení. KHS vycházela ze studie Stanovení expozice chráněného venkovního prostoru hlukem z provozu skateparku po výstavbě protihlukové stěny (studie RNDr. J. M. ze dne 2.3.2021) doplněné o informace o nepravděpodobnosti vlivu přenosu vibrací na následné parametry útlumu protihlukové

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

stěny. KHS v závazném stanovisku poukázala na to, že předmětný záměr spadá mezi náhodné zdroje hluku, u nichž převažuje faktor obecného obtěžování, který nelze kvantifikovat, a nelze tak pro jejich regulaci použít hygienické limity hluku uvedené v nařízení č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Doplnila, že způsob užívání a regulace provozu záměru se všemi jeho případnými důsledky na okolí mohou být následně usměrněny provozním řádem obce či provozovatele.

18. Citované závazné stanovisko odkazuje rovněž na souhlasné závazné stanovisko pro vydání územního rozhodnutí ze dne 10.1.2018, č.j. KHSJM 65955/2018/BM/HOK (z něhož se podává, že KHS souhlasí se záměrem v oblasti veřejného zdraví, avšak upozorňuje, že jde o umístění záměru, u kterého lze během provozu předpokládat zvýšené obtěžování náhodnými zdroji hluku /hlasové projevy osob, provozování sportovních činností/ a které mohou narušovat pohodu bydlení /obtěžování, bezpečnostní otázky, veřejný pořádek/ a aby stavební úřad zvážil možná negativa zhoršující komfort bydlení a společenský přínos realizace takového objektu).
19. Žalovaný dále na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí poukázal na obsah závazného stanoviska KHS ze dne 31.3.2021 a na to, že při posouzení hlukové zátěže stavební úřad vycházel ze skutečností jemu známých z úřední činnosti v dané lokalitě. Stavební úřad přihlédl k tomu, že na ulici Š. je malý provoz (jde o místní obslužnou komunikaci, částečně jednosměrnou, na kraji obce). Trvalé zvýšení hlukové zátěže je tak z tohoto pohledu vyloučeno. Protihluková stěna bude porostlá rychle rostoucí popínavou zelení, před kterou bude umístěn i keřovitý porost a vzrostlá zeleň, jež umožní utlumení případných odrazů zvuku (z provozu dopravy, čehož se žalobkyně obávala) směrem k domu žalobkyně. Žalovaný dále uvedl, že provoz sportoviště vykazuje v oblasti akustických imisí mnoho proměnných a nelze proto vyslovit jasný závěr na základě empirických důkazů; názory v této věci tak mohou být značně subjektivní. Žalovaný dále odkázal na projektovou dokumentaci, z níž plyne, že podle zpracovatele by mohl být nejsilnějším zdrojem akustických imisí vůči domu žalobkyně skatepark (SO 01 Skatepark), a to vzhledem ke kovovým rampám, způsobu jejich využití a bezprostřednímu sousedství s ulicí Š. v místě bydliště žalobkyně. Tomu má zabránit protihluková stěna; intenzita akustických imisí z dalších zdrojů se bude se zvětšující vzdáleností od domu žalobkyně snižovat a stěnou bude automaticky tlumena na přijatelnou míru. Tomu podle žalovaného odpovídá i proměnlivá výška protihlukové stěny, která reaguje na výsledky měření uskutečněného společností KOPRAH s.r.o.; v místě bydliště žalobkyně bude protihluková stěna nejvyšší (5 m).
20. K námitce zpochybňující funkčnost clonící zeleně žalovaný odkázal na existenci protihlukové stěny a uvedl, že clonící zeleň na protihlukové stěně bude plnit pouze doplňující roli. Podle žalovaného je argumentace stavebního úřadu na str. 15 prvostupňového rozhodnutí dostatečná, aniž by vyvstala potřeba tuto argumentaci doplnit.
21. Výše uvedené podle zdejšího soudu představuje dostatečnou odpověď na námitky žalobkyně. Zdejší soud k této části žalobní argumentace uzavírá, že správní orgány posoudily hlukovou zátěž z provozu skateparku dostatečně. Vycházely z toho, že provozem stavby může docházet k náhodným, předem těžko věrohodně ověřitelným a subjektivně vnímaným zdrojům náhodného hluku, přičemž těmito zdrojům hluku, které mohou snižovat kvalitu prostředí v okolí stavby, bude bránit protihluková stěna a související výsadba zeleně (a to i ve spojení s úpravou provozního řádu skateparku). Pokud žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

zdůrazňuje argument KHS, že předmětný záměr spadá mezi náhodné zdroje hluku, u nichž převažuje faktor obecného obtěžování, tak jde o závěr vyslovený v souvislosti s tím, že na hluk zmiňovaný žalobkyní nelze aplikovat hygienické limity hluku uvedené v nařízení č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Bylo proto na stavebním úřadu (potažmo i žalovaném), aby se v rámci posouzení dopadů stavby na kvalitu prostředí zabývaly těmito specifickými projevy hluku. Tomu správní orgány dostály, neboť posuzovaly, zda budou provedením stavby tyto vlivy směrem k nemovitosti žalobkyně na rozumnou míru eliminovány. Jejich závěr, že pro tento účel bude sloužit protihluková stěna, je pak dostatečně podložený a srozumitelně zdůvodněný.

22. Má-li žalobkyně za to, že tato opatření funkční nebudou, pak její pochybnosti zůstávají toliko v rovině tvrzení. Žalobkyně v průběhu správního řízení ani v řízení o žalobě nepředložila žádné důkazy, jimiž by prokázala, že protihluková stěna tlumí zvuky ze skateparku natolik nedostatečně, že lze dovodit významný zásah do kvality prostředí žalobkyně (uvnitř domu žalobkyně, kupř. otevřenými okny do obytných místností). Je-li v dané lokalitě přípustné umístit stavby sportovně rekreačního typu (jak bude rozvedeno níže), tak s jejich (zejména denním) provozem jsou nutně spojeny určité pro okolí částečně nečekané a rušivé zvuky a je úkolem stavebníka navrhnout stavbu tak, aby byly tyto vlivy eliminovány na rozumnou míru. A tomu díky výše uvedeným navrženým opatřením stavebník dostál.
23. Požadovala-li žalobkyně umístění skateparku v jiné části pozemku, pak tento požadavek také není důvodný.
24. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) tohoto zákona dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení. Bude-li předmětem dodatečného povolení dokončená stavba uvedená v § 119 odst. 1 tohoto zákona, může stavební úřad po ověření splnění podmínek podle § 122 odst. 3 tohoto zákona na žádost stavebníka současně samostatným výrokem rozhodnout o povolení užívání stavby a případně stanovit podmínky pro její užívání.
25. Povinností stavebníka není předkládat alternativní řešení stavby. Rozhoduje-li stavební úřad o žádosti o stavební povolení, je věcně vázán touto žádostí, včetně podoby stavby dle předložené projektové dokumentace; ta je základem pro posouzení toho, zda stavba splňuje požadavky stanovené stavebním zákonem a prováděcími předpisy. Ve stavebním řízení obecně není zvažováno variantní (alternativní) řešení, tím spíše tento prostor neposkytuje řízení o dodatečném stavebním povolení. Pokud v této věci správní orgány dospěly k závěru, že stavba, tak, jak byla postavena, zákonným požadavkům dostála, nebylo důvodu zabývat se tím, že z větší vzdálenosti od domu žalobkyně by (zcela logicky) zvuky ze skateparku nebyly slyšet vůbec. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

26. Zdejší soud se dále zabýval námitkami žalobkyně týkajícími se rozporu stavby s územním plánem.
27. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
28. Podle § 149 odst. 7 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Pokud nelze závazné stanovisko potvrdit nebo změnit bezodkladně, nadřízený správní orgán potvrdí nebo změní závazné stanovisko nejpozději do 30 dnů ode dne vyžádání jeho potvrzení nebo změny. K této lhůtě se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ohledání na místě nebo jde-li o zvlášť složitý případ. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.
29. Žalovaný se totožnou námitkou žalobkyně zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Odkázal na souhlasné závazné stanovisko Odboru územního plánování a rozvoje Magistrátu města Brna (dále jen „orgán územního plánování“) ze dne 26.3.2021, č.j. MMB/0099971/2021/Kva. To bylo na základě postupu žalovaného v odvolacím řízení ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu potvrzeno závazným stanoviskem Odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „nadřízený orgán územního plánování“) ze dne 23.5.2022, č.j. JMK 76801/2022 OÚPSŘ.
30. Orgán územního plánování ve svém závazném stanovisku ze dne 26.3.2021 mj. uvedl, že záměr je umístěn pouze v té části dotčeného pozemku, která se nachází ve funkční ploše rekreační zeleně (ZR); tento záměr je v souladu s funkčním využitím plochy ZR, neboť umístění hřišť a rekreačních areálů v plochách ZR je přípustné. Záměr se ani z prostorového hlediska neliší od běžného řešení ploch ZR, neboť svými tvary a rozměry odpovídá účelu užívání jednotlivých stavebních objektů. Při posouzení předloženého záměru z hlediska cílů a úkolů územního plánování formulovaných v § 18 a § 19 stavebního zákona orgán územního plánování posuzoval, zda změna využití území, umístění navrhované stavby a její řešení je v souladu s urbanistickými, architektonickými a estetickými požadavky na využívání a prostorové uspořádání území a zda je umístění stavby v souladu s charakterem území. Záměr sestává především z úprav terénů a povrchů a konstrukcí určených pro provozování jednotlivých sportovních aktivit, které v zásadě hrubou podlažní plochu a zastavěnou plochu negenerují; je umisťován na cca třetinu disponibilní plochy, která je součástí funkční plochy ZR; zásadní plochu, která je součástí záměru, tvoří zatravněné plochy, květnaté louky a jiné sadové úpravy. Záměr stavby je řešen bez nároků na zábor dalších pozemků, beze změny a s využitím existující veřejné dopravní a technické infrastruktury (str. 1 až 4 závazného stanoviska). Na základě toho dospěl orgán územního plánování k závěru, že záměr je přípustný. Tento závěr potvrdil i nadřízený orgán územního plánování ve svém závazném stanovisku ze dne 23.5.2022.
31. Součástí spisového materiálu je také další stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 1.8.2022, č.j. JMK 113996/2022 (vydané k vyjádření žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

k závaznému stanovisku ze dne 23.5.2022), kde nadřízený orgán územního plánování mj. uvedl, že není v jeho možnostech posoudit plán z hlediska dotčení kvality prostředí; toto posouzení náleží toliko stavebnímu úřadu, nikoliv dotčenému orgánu územního plánování; vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, na niž odkazuje žalobkyně, je zaměřena na fyzikálně technické parametry stavebních objektů, nikoliv funkčních ploch ve smyslu územního plánování. Pojem „pohoda v lokalitě samotné nebo v jejím okolí“ není v územním plánu blíže vysvětlen, avšak z hlediska urbanistické koncepce a měřítka územního plánu nelze „pohodu v lokalitě“ zaměňovat za pohodu bydlení, jak ji subjektivně vnímají jednotliví obyvatelé lokality. Plocha ZR je územním plánem závazně vymezena pro formy veřejné aktivní rekreace, která je spojená s intenzivní pohybovou aktivitou obyvatel a odpovídajícím hlukem.

32. Zdejší soud doplňuje, že podle § 96b odst. 1 věty první stavebního zákona platí, že jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.
33. Závazné stanovisko vydané orgánem územního plánování je tak jedním ze podkladů (ev. spolu s ostatními závaznými stanovisky) pro rozhodnutí stavebního úřadu, který postupuje správně, pokud odborné závěry, které nemůže učinit sám, ze závazných stanovisek převezme; to je ostatně smyslem vyžádání a doložení závazného stanoviska ke konkrétnímu stavebnímu záměru. Je rovněž ustálenou praxí, že zákonností a správností závazného stanoviska se k odvolacím námitkám uplatněným proti závaznému stanovisku zabývá primárně „odvětvově“ příslušný nadřízený správní orgán, jako tomu bylo i v nyní posuzované věci. Potvrzující závazné stanovisko pak má z procesního hlediska rovněž formu závazného stanoviska (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, č.j. 4 As 241/2014-30, č. 3214/2015 Sb. NSS).
34. Podle zdejšího soudu nadřízený orgán územního plánování nepochybil, pokud jde o dotčení kvality prostředí žalobkyně (tu imisemi hluku), když odkázal na posouzení stavebního úřadu (resp. žalovaného). Naopak jeho úkolem bylo, aby se v rámci své odborné kompetence náležitě zabýval souladem stavby s regulativy plochy ZR, což orgán územního plánování učinil. Vycházel zejména z funkčního využití plochy pro aktivní veřejnou rekreaci; rovněž vysvětlil, jak v této souvislosti chápe pojem „pohoda v lokalitě“ použitý v územním plánu. Tento pojem podle zdejšího soudu nelze klást na roveň pojmu kvalita prostředí z hlediska jednoho konkrétního vlastníka sousední nemovitosti, na kterého může určitý stavební záměr působit imisemi hluku, přestože je jinak takový záměr v souladu s požadavky územního plánování; pro posouzení míry dotčení kvality prostředí je v takovém případě dána kompetence stavebního úřadu.
35. Pokud tedy žalovaný při posuzování splnění podmínek ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona vycházel ze závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 23.5.2022, jakož i z jeho stanoviska ze dne 1.8.2022, pak v tomto postupu zdejší soud nic nezákonného či nepřezkoumatelného neshledává. V tomto směru neobstojí odkaz žalobkyně na metodický pokyn Ministerstva pro místní rozvoj k § 96b stavebního zákona z roku 2018, nadto ke shodné argumentaci nadřízený orgán územního plánování ve stanovisku ze dne 1.8.2022 na str. 2 správně uvedl: „V metodickém pokynu MMR je Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

uvedeno, že orgán územního plánování „není zmocněn před vydáním nového závazného stanoviska požadovat závazná stanoviska jiných dotčených orgánů k posuzovanému záměru nebo výsledky konzultací s nimi.“ Jestliže orgán územního plánování nemá k dispozici další odborné podklady (hlukové studie, závazná stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví, životního prostředí aj.) k záměru, pak ani nemůže předjímat, do jaké míry záměr naplňuje podrobnější technické podmínky prováděcí vyhlášky č. 268/2009 Sb., které jsou prověřovány při povolování stavby stavebním úřadem.“. Ani v tomto bodě tedy nemůže být žalobkyně úspěšná.

36. Zdejší soud v této souvislosti připouští, že slovo věrohodnost použité žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí (žalobkyně nesouhlasí s konstatováním žalovaného, který dovozoval, že stavební úřad musí převzít výrok dotčeného orgánu do svého rozhodnutí, aniž by zpochybnil jeho věrohodnost), je zčásti zavádějící, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, s jakým obsahovým významem je žalovaný použil (zda bylo použito ve smyslu odbornosti, či celistvosti a srozumitelnosti argumentace dotčeného orgánu). To však nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Žalovanému příslušelo závazná stanoviska posoudit po stránce jejich přezkoumatelnosti a z jeho závěrů je implicitně zřejmé, že shledal závazná stanoviska pro své rozhodnutí zcela srozumitelná a dostatečně zdůvodněná. Závazné stanovisko představuje odborný (kvalifikovaný) podklad, který zásadním a závazným způsobem předurčuje a ovlivňuje výrok na něj navazujícího správního rozhodnutí. Charakteristiku závazných stanovisek shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14.7.2017, č.j. 4 As 49/2017-32, následovně: „[...] dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede.“ Úkolem správních orgánů (stavebních úřadů) je pak ověřit pouze to, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám a zda jejich odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení. K míře soudního přezkumu závazných stanovisek z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2022, č.j. 10 As 316/2021-39, pak plyne, že „[s]právní soud přezkouvává odborná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů těchto stanovisek, ale správní soud se musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce (k tomu nemá odborné znalosti) zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a

námítkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení.“ Zdejší soud přitom žádné nedostatky závazných stanovisek ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu neshledal. Závazná stanoviska jsou zpracována orgány územního plánování, je z nich zřejmé, čeho se týkají, z jakých podkladů dotčené orgány vycházely, a jsou dostatečně odůvodněná.

37. Odkazovala-li žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27.2.2014, č.j. 30 A 57/2012-84, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2016, č.j. 4 As 17/2016-44 (jež obsahově odpovídají i zdejším soudem shora nastíněným judikатурním závěrům ohledně závazných stanovisek dotčených orgánů), pak žalovaný v rozporu s těmito rozsudky nepostupoval. Žalovaný nosné závěry plynoucí ze závazných stanovisek orgánu územního plánování ze dne 26.3.2021 a nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 23.5.2022 (včetně jeho stanoviska ze dne 1.8.2022) citoval v napadeném rozhodnutí (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Je nutné zdůraznit, že odvolací námítky žalobkyně směřovaly do odborné stránky závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 26.3.2021 a jeho přezkoumatelnosti a těmi se nadřízený orgán územního plánování zabýval.
38. Namítala-li žalobkyně, že protihluková stěna je sama o sobě v rozporu s podmínkami využití dotčeného území, pak zdejší soud uvádí, že jak orgán územního plánování, tak nadřízený orgán územního plánování posuzovaly stavbu jako celek, tj. všechny stavební objekty (včetně stavebního objektu SO 14 Protihluková stěna) v souhrnu, a přitom dospěly k závěru, že stavba přípustná je, přičemž tento závěr žalobkyně žádnými relevantními argumenty nevyvrátila. Tvrdí-li žalobkyně, že protihluková stěna coby stavební součást skateparku nespadá mezi přípustné využití plochy ZR (žalobkyně jako přípustné zmiňuje rekreační areály, hřiště, koupaliště, pláže, kempinky, vodohospodářské stavby, stavby protipovodňových opatření...), tak to dovozuje pouze z daného výčtu přípustných staveb. S takovým výkladem žalobkyně zdejší soud nesouhlasí; z použití prvku protihlukové stěny v rámci přípustných staveb (která ostatně může být typickou a žádoucí součástí takové stavby, kupř. stejně jako betonový plot v případě koupaliště, apod.) nelze ještě dovozovat, že jde o stavbu nepřipustnou či snad že by takový prvek měl být posuzován ve stavebním řízení samostatně. K tomu by musely přistoupit zcela mimořádné okolnosti, kdy by kupř. z projektové dokumentace bylo zřejmé, že jde ve skutečnosti o stavbu jinou, která zcela popírá regulativy dané plochy. V daném případě nic takového, pokud jde o provedení a velikost protihlukové stěny a její účel, z projektové dokumentace neplyne.
39. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí (ani jemu předcházejícího rozhodnutí) a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

40. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly

náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

41. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak zdejší soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. července 2024

David Raus v.r.
předseda senátu